

ЗВЕЗДАТА

(Източна легенда)

Зад широките месопотамски равнини, на изток от Ливан, в една ясна нощ, когато небесата бяха засипани с лъскави звезди, които трептяха като живи брилянти, въз тишината на заспалия свят изгря ненадейно една нова звезда.

Тая звезда, която дотогава никое човеческо око не беше виждало, беше звезда велика, ясна и лучезарна, като едно малко слънце, с нейния силен блясък правеше да бледнеят околните звезди, що трептяха по високото небе.

И тая звезда се показваше на запад.

Человеците, които я видяха, се удивиха. И разнесе се скоро мътва за появляването ѝ по всичките градове и села на царството. И чудеха се всички и се питаха какво означава това небесно знамение.

И никой не знаеше.

И на петата нощ слухът за чудесната звезда достигна до ушите на тримата знаменити славни мъдреци на Халдея, чловеци вещи в писанията, които умееха да гледат в бъдещето и да четат в съкровениите му тайни.

И като видяха и те звездата, въздивиха се твърде и се смутиха. Защото никой от тях не можеше, въпреки дълбоката си мъдрост, да отгатне какво явява на вселената това ново небесно светило. И си рекоха един на други:

- Да прегледаме старите пророчески книги. Може би в тях да е писано нещо за това знамение. И завзеха се с велико усърдие да преглеждат старата мъдрост, написана на зайчи кожи и папируси.

Три дена и три нощи мъдреците ровиха писанията на пророците, четеха ги, тълкуваха ги, за да найдет ясният отговор на тайната.

И в края на третата нощ мъдреците възкликнаха в голяма радост, понеже намериха в книгите предвещанието за тая чудна звезда.

И това старо предвещание разправяше, че ще дойдат нови времена, когато на запад, в юдейската земя, ще се роди един цар. И знак за неговото раждане ще бъде една нова, сияйна звезда, която ще изгрее на запад, тъкмо над мястото, дето се е родил новият цар.

И зафанаха тогава да се разговарят мъдреците помежду си. И първият рече:

- Никой цар между чловеците до днес не е бил обаждан от подобна звезда. Велики царе на земята са владели и повелявали, без да бъде отбелязано появляването им с такова славно знамение. Навярно новият цар ще бъде по-велик от великия Сезостриса, чиято слава грееше от стовратата Тива, при благословения Нил, до върховете на Ливан, с високите кедри; той ще е по-могъществен от всесилния Кира, който простря ръката си над всички земи и царства, що се намират между западното море и вълните на топлия океан от изток; и от Македонския Александра, който с победоносен меч разпространи властта си от снежните тракийски планини дори до изворите на свещения Ганг.

А вторият мъдрец изрече угрижено:

- Трепери, бедна земя, защото страшен завоевател днес се ражда! Твоите полета ще бъдат изново покрити с човешки трупове и твоите реки и бистри потоци ще видят почервенели вълните си от човешка кръв, и никога толкова плач и ридание не ще са се издигвали към небесата!

Третият мъдрец каза:

- Благословени да бъдат нашите бели власи, защото те са нам радостен знак и упование, че няма да доживеем до ония страшни дни, когато новороденият силен цар отрасне и възмъжее, и със замаха на сабята си направи да покрият земята пожари, развалини, трупове окървавени, сълзи и отчаяние. Защото всяка царска слава се гради над разрушението и всяка победа се купува с мерзостта на запустението.

Тогав и троицата мъдреци казаха.

- Честити сме, че няма да доживеем до тоя чер ден.

И после стана дума за името на новия цар. И поискаха да узнаят името на новия завоевател на земята, който ще я покрие с кръв и съсипни.

И търсиха пак, и намериха тайнствени белези в мъдрата книга. И се трудиха много, додето да разгадаят скрития смисъл на тия белези.

И откриха, смаяни, че името на новия цар беше:

Любов!

И удивиха се твърде влхвите и възликуваха сърцата им, понеже всичките им стракове за човечеството изчезнаха.

Тогав рекоха:

- Блажени ние, триждблажени, че дочакахме раждането на царя на Любовта. Да идем да му се поклоним, звездата ще ни заведе при него.

И тримата белобради влхви зеха със себе си най-благонните аромати, ливан, смирна и злато, за да ги поднесат пред люлката на благия цар, и яхнаха за към Ливанските планини.

А звездата вървеше пред тях и им показваше пътя.

Автор: Иван Вазов, 1901 г., „Пътър свят“

Източник: www.slovo.bg